

forinden den fulde Erstatning kan udbetales. Erstatningen skal nemlig ifølge Forordningen blandt andet fastsættes pr. Tdr. Land afstaaet Jord. Dette medfører, at der maa finde en fuldstændig Opmaaaling af de indtagne Arealer Sted, hvilket ikke kan ske, forinden det endelige Banehegn er reist. Sigeledes kunne Erstatninger, navnlig for midlertidigt Tab og Skade, paaløbe lige indtil Banen aabnes for Færdselen. At det er Forordningens Mening, at Erstatningsbeløbene først skulle udbetales, naar Baneanlægget er fuldført, fremgaar ogsaa af dens Bestemmelse om, at Erstatningssummerne skulle forrentes med 4 pCt. indtil Udbetalingsdagen. For at de nævnte Omstændigheder imidlertid ikke skulle medføre, at Lodsseierne i alfor lang Tid skulle undrages fra dem tilkommende Erstatningsbeløb, har Ministeriet stedsse, naar Forlangende derom fremsættes på Lodsseiernes Side, forskudsvis udbetalt disse en saa stor Sum, som med Sikkerhed kunde forventes at ville tilkomme dem, altsaa dels Godtgjørelsen for Ulemper, dels et passende Beløb af Erstatningen for den afstaaede Jord. For Syd- og Vestbanens samt Ribebanens Vedkommende ere saadanne Forstud, som det vil fremgaa af Statsregnskaberne for 1872—73 og 1874—75 udbetalte i et meget betydeligt Omfang. Med Hensyn til den endelige Berigtigelse af Expropriationsgodtgjørelse i Anledning af disse Baneanlæg skal man bemærke, at de reviderede Erstatningsberegninger vedkommende Banestrækningerne Lunderskov—Esbjerg, Esbjerg—Varde og Ringkjøbing—Holslebrot alt have været forelagte Lodsseiere, hvorefter samtlige Erstatninger vedkommende disse Baneanlæg alene, med Undtagelse af ganske enkelte, der ikke have kunnet medtages i Beregningerne, ere anviste af Ministeriet. For Banestrækningerne Ringkjøbing—Varde og Bramminge—Ribe ere Erstatningsberegningerne for Tiden under Udarbejdelse og ventes at kunne forelægges Lodsseierne i Løbet af førstkommande Mai eller Juni Måaned, hvorefter Erstatningsbeløbene for disse Baneanlægs Vedkommende ville blive anviste.

Forsaavidt Udvalget derhos har ønsket Oplysning om, hvorvidt det fordres, at Lodsseierne forinden Godtgjørelsens Udbetaling skulle producere Panteattest og eventuelt Panthavernes Samtykke til Udbetalingen, skal man bemærke, at Ministeriet i sin Tid har instrueret de kongelige Kommissarier ved Statsbaneanlægene om, i alle Tilfælde, hvor der ønskes Forstud paa Erstatningssummen af over 40 Kr. at fikke sig Panthavernes Samtykke forinden Udbetalingen. Naar der derimod er Spørgsmaal om Udbetaling af den endelige Godtgjørelse, følger det vel af Bestemmelserne i Forordningen af 5te Marts 1845, at de Panthavere, der ikke give Møde forinden eller ved de paa lovlige Maade tillyste Regnskabsmøder, hvori Erstatningsberegningen fremlægges, intet Retsskrav have paa, at der skal tages Hensyn til dem ved Udbetalingen af Godtgjørelsessummerne. Omstændighederne kunne imidlertid ogsaa her medføre Nødvendigheden af at kræve Udskrift af Skjøde- og Panteprotokollen samt Panteattest, idet det ofte vanskelig paa anden Maade kan godtgøres, hvem der er de respektive Eiere. Det viser sig nemlig ikke sjældent ved Regnskabsmøderne, at der fremtræder ganske andre Personligheder, end opført i Retvisningslisterne, ligesom mange Erstatninger ere blevne fastsatte for Forringelse af Eiendomme, der ikke have været opførte i listerne, navnlig for Omveie og Ulemper ved at passere private Overfærser. Det er imidlertid en Selvsølge, at forsaavidt de Paagjældende paa selve Regnskabsmøderne godtgøre deres Berettigelse til Erstatningen, bliver der ikke senere affordret dem Panteattest, og har man derhos ved Resterstatninger oftere troet at kunne afse fra Forlangende herom, naar Berettigelsen paa anden betryggende Maade godtgøres. Lagationskommissionen har derhos paa Forlangende godtgjort Udgifterne til Panteattest, hvor den erkjendte ikke at have taget Hensyn dertil ved Fastsættelse af Bederlaget. Flere Gange er det først ved Indkrævning af Panteattest forhindret, at Beløb ikke ere blevne udbetalte Uberttigede, navnlig Brugere i Stedet for Eiere."